

Ytringsfrihed eller larmende plathed.

3. august, 2023

Den ytringsfrihed vi diskuterer i dag bygger på islamofobi, som Dansk Folkeparti i sin tid slæbte ind i de rene stuer. Det inficerede et stort flertal af politikerne, og fra nullerne og frem til nu har udlændingepolitikken bygget på meningsløse generaliserende skræmmebilleder. Det var så afgjort også af den grund blasfemiparagraffen blev afskaffet. Fremover skulle det være muligt at håne og fornede andre menneskers tro. Underforstået islam! Det vedbliver til gengæld at være grimt og uforstandigt at være antisemit.

Det store flertal pakkede afskaffelsen ind i ytringsfrihed, og det lukkede diskussionen. Set i bakspejlet kunne paragraffen måske have været tjent med mere nutidige formuleringer, men en afskaffelse kan næppe være en forbedring af ytringsfrihed.

Friheden til at ytre sig må altid afvejes med den empati der skaber fred og fordragelighed. Den absolutte frihed findes alligevel ikke. De uskrevne regler herom burde derfor være nok. Men der er altid nogen, for hvem det er afgørende med ufred.

Mange mener, det er et knæfald for islam, hvis vi afstår fra at håne religionen. Men det virker modsætningsfyldt i et land med religionsfrihed. Derfor er muslimerne i Danmark af god grund kede af, at netop deres religion altid står for skud.

I min optik betyder religionsfrihed, at vi også har pligt til at beskytte den selv samme frihed, så længe det kan ske indenfor det sekulariserede samfunds rammer. Selv er jeg at betragte som en ateist, der betaler kirkeskat. Det er muligt, at det er løgnehistorier alt sammen, men de hellige skrifter er med til at ordne et kaos i mange mennesker, som videnskaben ikke formår. Religion bliver forklaring på det uforklarlige.

Alle må vi tro om det, vi ikke ved. Behovet er individuelt, men for rigtig mange er religiøse skrifter vigtige som salt og brød. Som Michael Rothstein fortæller, er der mellem 20.000 og 30.000 kristne retninger. Det samme er vel tilfældet indenfor islam. Generalisering er derfor infantilt og afstumpet.

Niels Hausgaard morede sig engang til en koncert over emnet. Danskeren – der havde samme kulør som grise – sagde til indvandrerens, at alle muslimske mænd voldtog deres døtre. Hertil svarede indvandrerens, at alle danske mænd til gengæld sked i bukserne. Det var naturligvis efter den stedlige kulørs mening det rene opspind og løgn. Men indvandrerens lagde nu hovedet på skrå og sagde: ”Nå, det er måske aldrig sket?”

Det er ikke underligt, at religion er forbundet med stærke følelser. Selv om jeg ikke selv tror på en gud, kan jeg ikke forstå det rimelige i, at håne det andre finder trøst i. Der går ingen skår af ytringsfriheden ved at rense den for larmende plathed. Det er derfor mit håb, at politikerne med tiden indrømmer, at det var dumt at afskaffe blasfemiparagraffen i stedet for at forbedre den.